

In gesprek met een echte Reuselse chauffeur

Áchter 't stuur van de vráchtwaogen hedde veul tééd um nao te denken. Béverbild wá we op touw kunnen zetten vur onze chauffeursvereniging. Ok hoe we dé saomen tot èèn succes konne maoken en ur dan ok nog plezier on konne belééven.

Henk van de Voort bij de tentoonstelling van de Chauffeursvereniging in de heemkamer op 22 januari 2021.

Aan het woord is de 54-jarige Henk van de Voort de jongste uit het gezin van 11 kinderen van *Tuntje van de Voort* ook bekend als *Tuntje van den Dikke* en zijn vrouw *Martha van Limpt* alias *Martha van Prinsen Brouwer*.

Voorouders

Aan de T-kruising van de Kruisstraat met het Weijereind woonde al voor het jaar 1900 mijn overgrootvader *Giele van de Voort* samen met mijn overgrootmoeder *Martekes Pietje* (Lavrijsen). Ze kregen drie kinderen te weten opa *Theeke van de Voort*, zijn zusje *Drieka* die later trouwt met *Klaos van de Borne* en zijn broertje *Giel*. Ze zijn respectievelijk geboren in 1896, 1898 en 1900. Al voor de geboorte van zijn jongste zoontje *Giel* is overgrootvader overleden. Nadien is overgrootmoeder hertrouwd met *Thijs de Grootte* (Lavrijsen). Met hem kreeg overgrootmoeder nog vier nakénder. Dat overgrootmoeder in dat gezin de broek aan had bleek wel uit het feit dat die nakénder, die geboren zijn tussen 1908 en 1915, in Reusel de bijnaam kregen *Piet van Pietjes*, *An van Pietjes*, *Net van Pietjes* en *Marte van Pietjes*. Zoon *Piet van Pietjes* (Lavrijsen), getrouwd met *Miet van Gisbergen* heeft met zijn gezin heel lang gewoond waar overgrootouders woonden. Zij hadden daar een groot fruitbedrijf dat er nu nog gedeeltelijk staat.

Overgrootmoeder *Martekes Pietje* met haar drie voorkinderen, omstreeks 1901. Vooraan opa *Theeke van de Voort* en zijn zusje *Drieka*. Op tafel zit broertje *Giele*.

Op *Theeke van de Voort* en oma *Drieka van Nollekens Toon* (Heesters) hebben tot 1926 in de Peel gewoond, vermoedelijk bij de ouders van oma *Drieka*. In de Peel woonden toen twee vrouwen met de naam *Drieka Heesters* te weten ons oma en ook *Drieka van t Muiske* (Heesters). Ons oma was behoorlijk gezet en de ander *Drieka* heel klein. Om de *Drieka's* uit elkaar te kunnen houden werd oma *d'n Dikke* genoemd. Zo kreeg onze pa in de Peel de bijnaam *Tuntje van d'n Dikke*.

In de Peel kregen opa en oma tussen 1920 en 1923 hun vier kinderen.

In 1926 kocht overgrootmoeder *Martekes Pietje*, twee zogenaamde ontginningen van elk 12 hectare groot, gelegen in de buurt van de Heibloem. De gemeente Reusel gaf hiervoor toentertijd een flinke subsidie. Een stuk was voor opa *Theeke van de Voort* en het andere stuk voor zijn zus *Drieka* en haar man *Klaos van de Borne*. De ontginningen bestonden uit twee hectare vrij goede grond die tegen de Heibloem lag en tien hectare woeste grond bestaande uit vennen, hei en bos. Op de goede grond bouwden opa *Theeke* en zijn schoonbroer *Klaos van de Borne* ieder een boerderij. De nieuwe boerderij van opa *Theeke* van

Opa Jan van Limpt (Prinsen Brouwer) en oma Net van Gompel (van Woute Door), omstreeks 1950.

de Voort werd al in het eerste jaar getroffen door een storm die de hele gevel wegblijs. Dat was al een grote klap voor hun nog jong gezin, maar in 1934 kreeg het gezin een nog veel grotere klap te verwerken. Op 30 april 1934 overleed opa *Theeke* aan een longontsteking en moest oma met haar jonge gezin alleen verder. Om nog een beetje brood op de plank te krijgen, moest onze pa als 13-jarige al aan de slag als schapsherder met een kudde schapen aan de Heibloem. Zijn ouderlijke boerderij aan de Heibloem werd verkocht en het gezin van oma verhuisde naar een burgerhuis in de Kruisstraat. Dat huis zou later ook het huis van ons gezin worden. Het fungeert nog als het stamhuis van onze familie en onze Wim woont er nog.

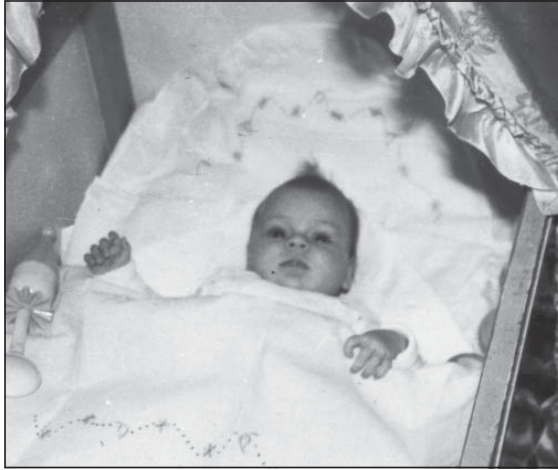
Van mijn opa's en oma's heb ik alleen mijn opa Jan van Limpt, in Reusel beter bekend als *Prinsen Brouwer*, nog meegemaakt. De andere opa's en oma's waren al overleden voor ik geboren ben. Opa *Prinsen Brouwer* had een groot gezin van 13 kinderen waarvan onze moeder Martha van Limpt, geboren in 1925 de derde oudste was. Het overlijden op 24 september 1944 van hun 8-jarig zoontje Wim tijdens de hevige gevechten om de bevrijding van Reusel was, voor de familie een heel grote klap die ze hun hele leven hebben meegedragen. Meer dan 10 jaar geleden heb ik tijdens Reusel kermis met een paar neven en nichten van de

familie *Prinsen Brouwer* afspraken gemaakt voor het organiseren van een reünie. De eerste keer zat ik zelf in de organisatie. Die avond startte om 19.00 uur bij de Bockenreijder met koffie en gebak. Daarna was het gezellig samen wat

Opa *Theeke* van de Voort en mijn oma *Drieka Heesters*, omstreeks 1920. Opa overleed al op 37-jarige leeftijd.

Mijn zusje Ria die helaas maar 4 maanden oud is geworden.

drinken met wat kleine optredens en een quiz. Een gezellig feestje met allerlei voordrachtjes is aan onze families wel toevertrouwd. De centrale vraag was daarbij: "Wie is de echte Brouwer en het echte Brouwerinneke?" Deze reünie willen we indien mogelijk om de 5 jaar houden.

Ouderlijk gezin

In zijn jonge tijd was onze pa behalve schaapherder ook al bekend als accordeonspeler. Evenals zijn broer Michiel speelde hij bij allerlei buurtfeestjes dansmuziek zoals bij de kranskoffie of andere feestelijke gebeurtenissen. Dat was in Reusel in het midden van de vorige eeuw bijna het enige vermaak wat er was. Bovendien kon er dan gedanst worden en konden zo jongens en meisjes elkaar ontmoeten.

Onze pa woonde toentertijd nog in zijn ouderlijk huis in de Kruisstraat samen met oma en tante Pietje. Oma overleed in augustus 1950. Onze pa en tante Pietje kwamen daar toen alleen te wonen. Twee maanden later trouwden, op dezelfde dag, tante Pietje met haar man Sjaak Rutten en ook mijn ouders. Beide getrouwde stelletjes gingen in het ouderlijk huis aan de Kruisstraat wonen. Tante Pietje en ome Sjaak verhuisden, na de geboorte van hun eerste zoon Theo, naar de Molenberg. Mijn ouders bleven in de Kruisstraat wonen. Tussen 1951 en 1966 werden er in ons gezin 11 kinderen geboren waarvan ik de jongste was, het *kakkenisje* dus. Mijn zusje Ria, geboren in 1959, is maar 4 maanden oud mogen worden vanwege een slechte spijsvertering. Ook mijn broer Michel, die we thuis Broer noemden, geboren in 1956 leeft niet meer. Hij overleed in 1983 door een noodlottig motorongeval op de Wilhelminalaan ter hoogte van de Beukenlaan. Hij was een half jaar daarvoor getrouwd met Maria Aarts en woonde in Bladel. Onze Broer liet vrouw en zijn toen nog ongeboorte zoontje Simon achter. Deze verschrikkelijke gebeurtenis kwam in onze familie keihard aan, vooral voor zijn vrouw die bij zijn overlijden nog niet eens wist dat ze zwanger was. Onze Broer heeft dus ook nooit geweten dat hij vader ging worden.

Ons gezin was zo groot dat we bij het eten niet allemaal tegelijk aan een tafel konden. In de aanrecht was daarom een uitschuifbaar blad

Mijn ouderlijk gezin in 1966. De baby, op schoot van mijn moeder, ben ik.

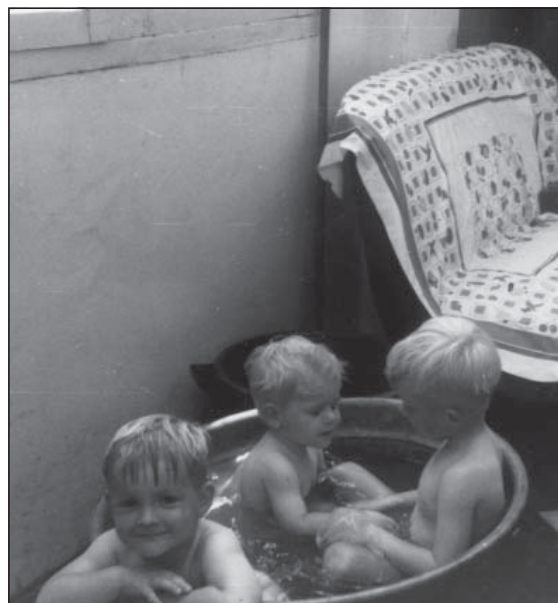

Mijn ouders Tuntje van den Dikke en Martha van Prinsen Brouwer, omstreeks 1978.

gemaakt waar ook gegeten moest worden. Als jongste zat ik altijd pontificaal naast ons moeder. Met mijn 3 jaar ging ik al naar de kleuterschool, waarom zo vroeg al weet ik niet. Misschien wilde ons moeder dat wel zodat ze haar handen vrij had voor haar groot huishouden. 's Zaterdags werd in het met mutserd gestookt fornuis het water warm gemaakt voor de wekelijkse wasbeurt. Dat gebeurde in een zinken teiltje. De jongsten, waaronder ikzelf, mochten eerst en daarna volgde de rest van het gezin. Tussendoor werd het zeepschuim eraf geschept en er weer wat heet water bijgedaan voor de schrobbeurt van de volgende.

Er moest bij ons thuis altijd gewerkt worden en iedereen moest meehelpen. We hadden aan de Kruisstraat veel grond en een weilandje, waar twee koeien liepen. Groenten, fruit en *erpels* die we nodig hadden kwamen van de eigen grond. Regelmatig moest ik 's morgens naar *Teuten* (Paridaans), die schuin tegenover ons woonden, om er een kannetje melk te brengen. Onze pa knipte niet alleen het haar van ons, maar ook van de kinderen uit de buurt. Zijn model was in de buurt alom bekend. De kinderen van Kuijpers uit de Sleutelstraat noemden dat het Kruisstraatkapsel. Later kreeg onze pa wat meer vrije tijd voor zijn grote hobby, de muziek. Hij ontpopte zich als een zeer verdienstelijk dirigent. Als opvolger van Kees Wouters kreeg hij de leiding van het Reusels Gemengd Koor en het Bejaardenkoor. Onder zijn leiding ging het Gemengd

Koor deelnemen aan zangersdagen en concour-
sen van de Nederlandse Bond van Katholieke Zang- en Oratoriumverenigingen (NBKZO). Hij overleed in januari 1984 op 62-jarige leeftijd aan hartfalen. Veel te jong, ik was toen pas 17 jaar oud. Ons moeder heeft een hoge leeftijd mogen bereiken in het ouderlijk huis aan de Kruisstraat. Ze overleed op 28 juni 2014, op 88-jarige leeftijd. Het was een lieve moeder, die goed zorgde voor haar gezin en positief in het leven stond. Jaarlijks op Eerste Pinksterdag hebben we met mijn broers, zussen en aangetrouwden een familiedag. Om toerbeurt wordt die dag georganiseerd door twee eigen broers of zussen en

De wekelijkse wasbeurt in het teiltje, omstreeks 1970. Ik zit in het midden geflankeerd door mijn broertjes Ger en Ton.

Te midden van mijn broertjes en zusjes Ger, Broer, Ton, Riek, Mia en Net. Voor de kar onze pony Pukkie die het moest zien te redden met een halve pk.

twee personen van de *kouwe kant*. Hierbij zijn ook de kinderen en kleinkinderen aanwezig zodat de groep uit zo'n 60 familieleden bestaat. De dag zelf wordt gehouden in de tuin van het ouderlijk huis. Wordt er een uitstapje aan gekoppeld, dan begint en eindigt de dag toch altijd in het ouderlijk huis in de Kruisstraat.

Schooltijd

Mijn lagereschooltijd heb ik doorgebracht op de Plonderijenschool, die nu de Leilinde heet. De kameraadjes uit die tijd waren Pietje Max (Heesters), Manus Kuijpers, Jos van Gompel, Geert van Boerke Snip (Vosters) en Ed van Pasteurkes (Jansen). Hoefden we niet thuis te werken, dan gingen we vaak ravotten in de bossen bij 't Goor (de Moeren) zoals hutten bouwen en boomklimmen. Ook speelden we vaak het spelletje dat wat we *kattenkeutelen* noemden. Een stevig houtje werd daarbij op een kuiltje gelegd. Dat houtje moest je dan met een stok opslaan en in de vlucht zover mogelijk proberen weg te slaan. In die tijd maakte het zogenaamde ganzentrekken een grote indruk. Er was toen een behendigheidswedstrijd met tractoren tegenover de voormalige boerderij van Rovers, daar waar nu *de Ekkers* zijn. Hierbij werd een dode gans aan een balk gehangen. De nek van de gans werd eerst overvloedig ingesmeerd met groene zeep. De bestuurder van de tractor moest dan al rijdend de gans van z'n kop zien te trekken. Dat was heel lastig vanwege de groene zeep en het feit dat een ganzennek heel sterk is. Wie dat als eerste deed, werd tot winnaar uitgeroepen en kreeg de gans mee naar huis. Het was een spektakel waar toentertijd geen aanstoot aan werd genomen. Op de dag van vandaag zou dat absoluut niet meer getolereerd worden.

Na mijn lagereschooltijd ging ik naar de L.T.S. in Bladel om het vak metaalbewerking te leren. Een van mijn schoolmaten daar was Kees Ollie (Olie-

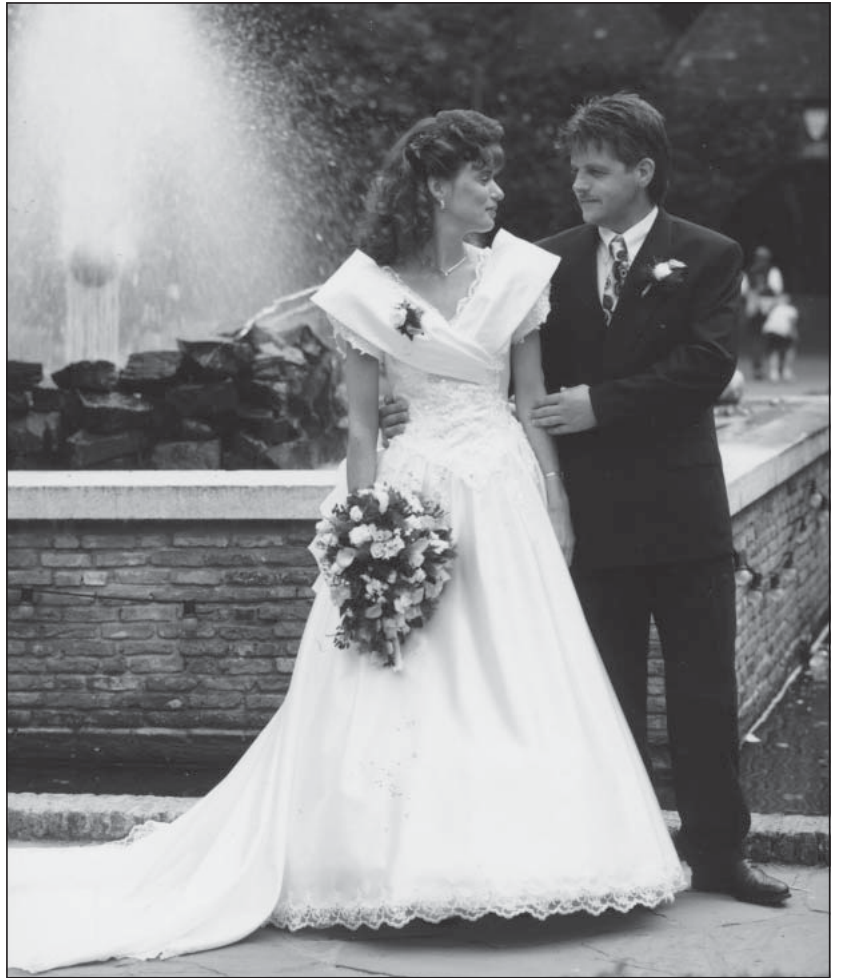
Dit schilderij van mijn ouderlijk huis heb ik voor mijn moeder laten maken toen ik ging samenwonen in 1993.

slagers). Met hem heb ik eens een dag gespij- beld om kermis te vieren in de Brouwketel, een kroeg in Vessem. Mijn broer Jan was daar een van de diskjockeys. 's Nachts bleef ik bij Kees Ollie slapen. Zijn moeder vroeg wat ik bij het ontbijt wilde. Ik antwoordde: "Gebakken spek of lever." Toen we 's morgens aan tafel gingen stond er volop gebakken kippenlever. Dat viel wat tegen, want ik had varkenslever verwacht zoals ik bij ons moeder gewend was. Daar konden die fletse kippenlevertjes toch echt niet aan tippen. Toentertijd was ik gek op lever, spek en bloed- worst zoals ons moeder die op de tafel bracht. Ze was heel bedreven in koken en kon goed aanpakken. Toen broer Wim eens een wild *vée- reke* had geschoten, dat door ome Harrie van *d'n Brouwer* vakkundig geslacht was, had ons moeder dat diezelfde dag al in de pot zitten.

Gaan werken

Omdat ik na het behalen van mijn diploma metaalbewerking nog leerplichtig was, ging ik aan de L.T.S. in Bladel ook nog beginnen aan de opleiding Kort Middelbaar Beroeps Onderwijs (KMBO). Die opleiding brak ik na een jaar af, toen ik niet meer leerplichtig was. Bij Stalko (Stalin- richting Jan Kouwenbergh) te Hulsel begon ik mijn eerste baantje. De eerste jaren vooral in de werkplaats. Omdat Jan Kouwenbergh wel door had dat ik graag buiten de 4 muren van de werk- plaats wilde werken, mocht ik ook wel eens de stalinrichting bij de boeren uitvoeren.

Voor een extra zakcentje om uit te kunnen gaan ging ik op zaterdagen en avonden vaak bij tuin- der Kees Jop (Jansen) werken. Bijverdienen was hard nodig, want uitgaan en plezier maken was aan mij wel besteed. Ook was ik weleens werk-

zaam aan de stalinrichting bij een boer. Jan Kou- wenbergh vroeg me eens of ik een avond kon overwerken. Die avond was ik door een kame- raad gevraagd om in de varkensstal van Kees *Spuut* (van Limpt) te gaan werken. Toen ik daar volop mee bezig was, stapte toevallig bij mijn baas Jan Kouwenbergh binnen en keek me ver- wonderd aan. Ik riep toen *mér*: "*Ik hoi toch gezeed dé ik ginne tééd hoi.*"

Onze trouwdag op 25 augustus 1995. De trouwfoto's zijn gemaakt in het sprookjespark van de Efteling.

Chauffeur

Mijn zus Riek is getrouwd met Fried Verstappen. Hij had in Eersel een klein transportbedrijf. Als ik bij hen op bezoek was, keek ik met veel ver- wondering naar de grote vrachtwagens van mijn schoonbroer. Toen wist ik al dat ik vrachtwagen- chauffeur wilde worden. Daarom haalde ik mijn rijbewijzen dus ook voor vrachtwagen. In 1986 kwam mijn jeugdwens in vervulling, ik kon bij mijn schoonbroer Fried Verstappen aan de slag als chauffeur. Mijn werk bestond hoofdzakelijk uit het vervoeren van meubels van de Hapertse Buismeubel Fabriek (Habufa). Eerst in de landen van de Benelux en later ook in bijvoorbeeld Duitsland, Engeland, Frankrijk en het Franse eiland Corsica.

Onze trouwauto was de Renault die ik reed toen ik nog bij mijn zwager Fried Verstappen werkte. Hiermee zijn Angelina en ik ook naar de Efteling gereden.

Dit is mijn oude DAF95 XF waarmee ik omstreeks 2011 door het hooggebergte van het Franse eiland Corsica reed. Dit gaf mij een magistraal gevoel.

Na 19 jaar bij mijn schoonbroer gewerkt te hebben, ging ik bij Pleging Transport in Eersel werken. Het bedrijf is toegerust om exceptioneel transport uit te voeren. Het wagenpark met voornamelijk trekkers is gericht op het laden en lossen met een autolaadkraan of meeneem-heftruck. Ook kunnen we speciale lengte- breedte-transporten uitvoeren. Ik werk daar nu al 15 jaar en heb het er goed naar de zin. Daarbij geniet ik natuurlijk ook van de vrijheid, die je als vrachtwagenchauffeur hebt. Momenteel heeft het bedrijf 25 trekkers en 45 opleggers in allerlei uitvoeringen, waarmee een diversiteit aan transporttoepassingen uitgevoerd kunnen worden. Zelf rijd ik nu in een DAF XF 440 Super Space Cab, die me heel goed bevalt.

Onderweg in 2021 met een breedte transport van een luchtwasser voor een varkensstal.

Chauffeursvereniging

In 1993 werd ik lid van de Chauffeurs Vereniging

Reusel (CVR). Al snel kwam ik in het bestuur en van 2004 en 2007 was ik voorzitter. Tot op de dag van vandaag draag ik nog graag een steentje bij, als er een beroep op me wordt gedaan. Het is een vereniging, die in de loop der jaren gestaag gegroeid is naar ongeveer 100 leden. Voor mij is het meer dan een vereniging voor chauffeurs. Het is een hechte vriendenclub waar jong en oud met elkaar omgaat en samen een groep vormt en ook elkaar vooruit helpt, als het nodig is.

De vereniging was oorspronkelijk opgericht om het parkeerprobleem voor vrachtwagens op te lossen. In overleg met de gemeente is dat toen ook gelukt. Aan de Molenberg werd een parkeerplaats voor vrachtwagens gerealiseerd, die later naar de Denestraat verhuisde. Nu is het op industrieterrein de Hoeven. In 2003 heb ik veel energie gestoken in het organiseren van het eerste truckfestival in Reusel, dat plaatsvond in en bij Manege de Meulenhaoi. Ideeën hadden we eerder al opgedaan tijdens bezoeken aan truckfestivals elders in het land. Het heeft een jaar voorbereiding gekost, maar het is dan ook een geweldig festijn geworden. Bezoekers konden meevliegen met een helikopter waar veel gebruik van gemaakt werd. De piloot zei na afloop, dat hij het nog nooit zo druk had gehad. Behalve de truckfestivals heeft de vereniging nog veel meer gedaan. Zo organiseerden we een aantal jaren mountainbiketochten, veiligheidsdagen voor de schoolverlaters van de basisschool en Truckruns voor gehandicapten. Ook de autozegening werd nieuw leven in geblazen. In 2004 organiseerden we voor de eerste keer Trucks by Night. Samen met Ton Hoek (Vosters)

had ik ideeën opgedaan bij de lichtstoet van Olen. We hebben dat in Reusel 11 jaar georganiseerd en het groeide uit tot een happening op hoog niveau.

Met enkele leden van de CVR en ook anderen hebben we tussen 1991 en 2001 in onze vrije tijd hulpgoederen transporten naar Roemenië verzorgd. De nood die daar was en de armoede die ik daar zag was heel confronterend. Ook de dankbaarheid, die we van die mensen kregen, zal ik nooit vergeten. Dit jaar bestaat de vereniging 30 jaar. Door de coronapandemie kunnen we niet veel organiseren. Wel hebben we bij de Heemkunde Werkgroep Reusel nu een tentoonstelling ingericht over onze vereniging.

Eigen gezin

In het begin van de jaren 90 leerde ik in disco 't Potteke, Angelina Salden uit Middelbeers kennen. Na ruim twee jaar samenwonen in ons huis aan de Schelft 3, zijn we op 25 augustus 1995 getrouwd. Op de trouwdag stonden 2 vriendinnen van Angelina al in alle vroegte om 6 uur klaar met ontbijt op bed. Ze hadden spek en lever bij. In het ouderlijk huis aan de Kruisstraat trok ik mijn trouwpak aan en wilde nog vlug even wat gel in mijn haar doen. Mijn toiletspullen had ik niet bij, dus pakte ik in de badkamer maar wat anders. Dat bleek echter scheergel te zijn, waardoor heel mijn haar ging schuimen. Het schuim drupte zelfs op mijn trouwpak. Er zat niet anders op mijn *kop* onder de kraan van de wasbak te steken, zodat ons moeder het schuim uit mijn haar kon spoelen. Daarna haalde ik met mijn vrachtwagen mijn aanstaande bruid op en reden we naar de Efteling voor het maken van de bruidsfoto's. Dat het 'scheergeld drama' al in de familie was rondgegaan bleek, toen later die dag mijn levensloop werd opgevoerd tijdens ons bruiloftsfeest in de Vrachtkar.

In 2002 en 2005 zijn onze zonen Teun en Joep geboren. Ze wonen nog bij ons thuis in. Onze Teun volgt op de Rooi Pannen in Tilburg een grafische opleiding en onze Joep zit nog op de Pius X in Bladel. Hij voetbalt bij de B-junioren van Reusel Sport, waar ik een aantal jaren elftalbegeleider was. Onze Teun heeft veel plezier beleefd bij Jong Nederland, zo lang als dat vanwege zijn leeftijd mocht. Angelina en ik vinden dat ze het goed doen en daar zijn we trots op.

Slot

Henk vertelt graag en recht voor zijn raap over zijn leven en zijn werk als chauffeur. Zittend bij hem aan tafel met een kopje koffie voelde ik me

Met mijn gezin op een terras in Turkije, omstreeks 2017.

direct welkom. Uit zijn verhaal blijkt, dat tussen vier muren werken niets is voor hem. Daarom koos hij voor de relatieve vrijheid, die het leven van een chauffeur met zich meebrengt en doet dat nu al 34 jaar. Ook is het duidelijk, dat hij van aanpakken houdt. Op jonge leeftijd werkte Henk al in zijn vrije tijd bij om een extra zakcentje te verdienen. Ook in de chauffeursvereniging staat hij klaar, als er wat moet gebeuren. Tot op de dag van vandaag zet hij zich in om activiteiten te initiëren, maar vooral uit te voeren. We kunnen daarom met recht vaststellen, dat Henk van de Voort, de jongste van de 11 kinderen van *Tuntje van den Dikke* en zijn vrouw *Martha van Prinsen Brouwer*, een echte Reuselse chauffeur genoemd mag worden.

Onze zonen Teun en Joep in 2019.

